
ПРАВЕДНИКИ

Ніколаєнко Віктор Миронович (1928-1964)
Ніколаєнко Марія Миронівна (1922-2004)
Ніколаєнко Пелагея Іванівна (1904-1993)
Ніколаєнко Мирон Прохорович (1900-1956)
Ніколаєнко Володимир Миронович (1926-1953)
Ніколаєнко Петро Миронович (1924-1986)

ВРЯТОВАНИЙ

Цебровський Едмунд Іванович (1924)

Вік. М. Ніколаєнко

М.М. Ніколаєнко

П.І. Ніколаєнко

М.П. Ніколаєнко

П.М. Ніколаєнко

Е.І. Цебровський

Мирон Прохорович Ніколаєнко працював завідувачим магазином, його дружина, Пелагея Іванівна, була домогосподаркою. Їх син Петро, який закінчив в червні 1941 року ворзельську середню школу, товаришував зі своїм однокласником, євреєм Едмундом Цебровським. Батьки Едмунда, лікарі, були на фронті, і хлопця запросила жити до себе родина Ніколаєнків.

З приходом у Ворзель фашистів в серпні 1941 року Ніколаєнки ховали Едмунда від поліції, оскільки мати Едмунда, єврейка, була перед війною директором курорту і в селищі всі знали і її, і сина. Старші діти Ніколаєнків, Марія і Петро, ходили з Едмундом по селах, переховуючи його у своїх родичів. Брали участь в порятунку Едмунда і молодші сини, Володимир і Віктор, які ховали його в сараї і в льосі. У квітні 1942 року Едмунд і шістнадцятирічний Володя Ніколаєнко потрапили в облаву, і їх відправили на примусові роботи до Німеччини. На щастя, фашисти не дізналися, що Едмунд – єврей. 1945 року хлопців звільнили радянські війська.

Едмунд Цебровський після війни проживав в Черкасах.

Петро Миронович закінчив Інститут фізкультури і працював методистом лікувальної фізкультури в санаторії у Ворзелі. Віктор Миронович, закінчивши технікум зв'язку, трудився на поштамті. Володимир Миронович був продавцем в магазині.

Всій сім'ї Ніколаєнків 1999 року присвоєно звання «Праведник Бабиного Яру».